

WOORD VAN PASTOOR WILLY BIJ DE VIJFDE ZONDAG DOOR HET JAAR B

Ook in deze coronatijd word ik als priester opgeroepen om een zieke te begeleiden met een zegen en een gebed. Vooraleer de ziekenkamer te betreden wordt mijn koorts gemeten. Pas dan mag ik, helemaal afgeschermd, de kamer binnen om er te bidden. Het is een diepe ontmoeting van mens tot mens, met enkele familieleden die deel uitmaken van het gebeuren. Een ziekenzalving is een liefdevolle ontmoeting met de God van het leven, met een God die liefde is en één en al barmhartigheid. Het oogcontact, de aanraking, de woorden die verder reiken dan het concrete gehoor van de aanwezigen, woorden die dieper doordringen in het wezen van ons mens zijn, woorden die helen en genezen. Er is ook de aanraking, de handoplegging zoals Jezus het deed in velerlei situaties. "Als Jezus hoort dat de schoonmoeder van Petrus met koorts te bed ligt gaat hij naar haar toe, grijpt haar bij de hand en doet haar opstaan." Vandaag mogen wij de zieke niet aanraken – even niet – Ik voel het aan als een gemis -iets essentieels dat er niet is of mag zijn. Maar ik kijk naar de zieke terwijl ik toch de zalving voltrek, - met ontsmette handen -. Zoals ik ook woensdag laatst een meisje van 7 jaar heb gedoopt, gezalfd en de handen opgelegd. Het was in heel beperkte kring, met papa en mama en de meters. Vele diepmenselijke gebaren komen steeds terug in onze sacramentele ontmoetingen. Een symbool (water – olie – brood – wijn), een duidingswoord en een gebaar. Ze zijn letterlijk terug te vinden in het doen en laten van Jezus zelf... "Die avond in Kafarnaüm brengen de mensen al hun zieken naar Jezus toe. Heel het stadje stroomt samen voor het huisje waar Jezus sinds kort is komen wonen. *Velen geneest hij*, zegt Marcus, *en hij drijft veel boze geesten uit.*" Met hem zijn wij in goed gezelschap om als mensenvisser de zieken heel nabij te zijn, op zijn gezag die Hij van Godswege heeft ontvangen. Want, staat er in het evangelie: "Vroeg in de ochtend staat Hij op, gaat de stad uit en loopt naar een eenzame plek. Daar bad hij altijd. Ook Jezus moest momenten hebben om zijn batterijen op te laden, om tot zichzelf te komen en om zijn boodschap zuiver af te stellen. Hij moest blijvend zijn inspiratie halen bij zijn God en Vader.

Dat hoort er wezenlijk bij: Jezus bidt tot zijn Vader. Hij voelt zich niet zijn eigen opdrachtgever, hij staat in dienst, in opdracht van God. Jezus is er zich sterk van bewust: ik mag zieken nabij komen in de naam van God, ik mag hen laten voelen hoe God hen nabij blijft.

Het valt op hoe Jezus, van bij deze eerste dag, drie dingen doet: hij brengt de blijde boodschap, hij komt zieken nabij, en hij bevrijdt mensen uit duivelse machten. Die nauwe band tussen ziekte en bezetenheid heeft te maken met toenmalige opvattingen over geneeskunde en psychiatrie. Toch is het minder vreemd dan je denkt. Als je ernstig ziek wordt, geraak je gevangen in angst, wantrouwen, troosteloosheid, wanhoop. Zoals Job, die roept: *Ik ben ziek van onrust!* Vernietigende krachten nemen van ons bezit We kijken elkaar niet meer in de ogen, durven elkaar de waarheid niet zeggen... Gelijken we dan niet op die bezetene uit het evangelie, die in de ban is van kwade machten?

Ook vandaag horen we veelvuldig dat mensen psychisch te lijden hebben onder deze coronapandemie. Zelfs jonge mensen – tieners en twintigers worden er ziek van. Zij geven lucht aan hun angsten en hun twijfels via de sociale media, sommigen schrijven ook een open brief naar de politieke verantwoordelijken en laten een hulpkreet horen. Met Job kunnen ze eigenlijk ook zeggen: "Ik ben ziek van onrust".

Vandaag vertelt Marcus, hoe Jezus ons vrij maakt, zodat we niet langer bezeten *wórd*en, maar opnieuw zelf in het bezit komen van onszelf. Jezus wekt nieuwe moed en vertrouwen. We kijken elkaar weer in de ogen, we kijken opnieuw samen naar de toekomst.

Naast goede geneeskunde, is vertrouwen zeer belangrijk om te genezen: vertrouwen in jezelf, in elkaar, en in God. Het is soms wonderbaar hoe mensen dan toch genezen! - En als genezen niet meer kan, is vertrouwen nóg belangrijker: het is het enige wat je dan nog hebt!

Vandaag mogen wij dat proberen: naar het voorbeeld van Jezus, onze zieken nabij zijn op zo'n manier dat we, samen met hen, aandachtig worden voor God. Het is daarom goed dat je, vooraleer je naar een zieke gaat, even bidt. Kijk naar Jezus. Iedereen zoekt hem, wil hem groot maken en beroemd, maar h́ij knielt neer, op een eenzame plek, en bidt tot God. Jezus neemt zieken bij de hand en doet hen weer op hun eigen voeten staan. Hij is ook de mens die knielt en bidt: *Vader, laat uw Rijk komen. Laat mij uw wil doen.* Dat is zijn geheim. Zo komt het, dat mensen zeggen: hij is zo goed als God. En zo mogen ook wij het proberen: de zieke en de stervende nabij blijven, met de liefde en de trouw van Jezus, de zieke laten voelen dat God ons nabij blijft.